

Sygn. akt: I C 755/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 kwietnia 2022 r. w G.

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. w G.

przeciwko K. J. Bank

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9 233,47 zł. (dziewięć tysięcy dwieście trzydzieści trzy złote czterdzieści siedem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP:

- od kwoty 34 573,89 zł. od dnia 9 maja 2018r. do dnia 12 października 2020r

- od kwoty 2 318,69 zł. od dnia 9 maja 2018r. do dnia zapłaty

- od kwoty 6 914,78 zł. od dnia 13 października 2020r. do dnia zapłaty;

2. umarza postępowanie w sprawie w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4079 zł. (cztery tysiące siedemdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. w G. wniosła pozew przeciwko pozwanemu K. Bank o zapłatę kwoty 36.892,58 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 9 maja 2018 roku do dnia zapłaty, a także zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że udzieliła pozwanemu pożyczki w kwocie 52.000,00 zł. Z uwagi na niedokonywanie spłat rat pożyczkowych, powódka po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki, skutkiem czego nie spłacona jej część wraz z należnymi odsetkami i kosztami została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności z upływem wypowiedzenia, wskazanego w umowie. Pożyczka stała się wymagalna dnia 9 kwietnia 2018 roku.

Na kwotę roszczenia dochodzoną pozwem składa się niespłacony kapitał pożyczki w kwocie 34.573,89 zł, skapitalizowane odsetki naliczone do dnia wniesienia pozwu 422,56 zł (niezapłacone odsetki za opóźnienie naliczane w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub jej raty) oraz 1.722,26 zł (niezapłacone odsetki zwykle umowne) jak również niezapłacone opłaty 173,87 zł.

(pozew w (...) k. 4v.-6)

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także zwrot kosztów procesu.

Pozwany zarzucił nieudowodnienie istnienia, wysokości i wymagalności spornej wierzytelności, albowiem do pozwu w (...) nie zostały dołączone żadne dokumenty.

(sprzeciw – k. 7-83)

Pismem z dnia 11 lutego 2021 roku powód zmienił powództwo w ten sposób, że domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 16.768,72 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP (nie większymi niż 2-krotność odsetek ustawowych za opóźnienie) od kwoty 9.233,47 zł liczonymi od dnia 12 lutego 2012 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

Na dochodzoną kwotę składały się: niespłacony kapitał pożyczki – 6.914,78 zł, odsetki karne za opóźnienia w płatności skapitalizowanego na dzień poprzedzający wniesienie pozwu – 422,56 zł, odsetki umowne zwykłe skapitalizowane na dzień poprzedzający wniesienie pozwu – 1.722,26 zł, koszty windykacyjne – 173,87 zł oraz odsetki umowne skapitalizowane na dzień 11 lutego 2021 roku, naliczane od całości zadłużenia od dnia wniesienia pozwu – 7.535,25 zł.

W pozostałym zakresie powódka cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia.

Uzasadniając zmienione stanowisko powódka przyznała, że po wytoczeniu powództwa na poczet zobowiązania objętego pozwem poręczyciel umowy Fundacja Fundusz (...) na poczet spłaty zobowiązania dnia 12 października 2020 roku dokonała wpłaty w kwocie 27.659,11 zł. Wpłata została zaliczona na poczet spłaty zaległego kapitału pożyczki. Zgodnie z postanowieniami umowy, odpowiedzialność Funduszu obejmuje spłatę 80 % pozostałego do spłaty kapitału, z wyłączeniem należności ubocznych oraz wszelkich innych kosztów. Pozostała do spłaty kapitału kwota wynosiła 34.573,89 zł w związku z tym wpłata wynosiła wskazaną powyżej kwotą ($34.573,89 \text{ zł} \times 0,8 = 27.659,11 \text{ zł}$).

(pismo powódki z dnia 11.02.2021r. – k. 132-132v.)

Pozwany w odpowiedzi wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

Podniósł, że powódka nie wykazała zasadności, wysokości i wymagalności spornego roszczenia. W aktach sprawy brak jest dowodu na okoliczności wypłaty pozwanemu kwoty kredytu, jak i daty wymagalności roszczenia, w tym brak jest dowodu na okoliczność wypowiedzenia umowy pożyczki przez powódkę. Pozwany zaprzeczył, aby doszło do wypowiedzenia umowy. W tej sytuacji nie można ustalić daty wymagalności roszczenia. Pozwany nie otrzymał pisma z dnia 1 lutego 2017 roku w tym przedmiocie. Wypowiedzenie umowy zostało zastrzeżone pod warunkiem nieuregulowania przez pozwanego zadłużenia w łącznej kwocie 5.786,59 zł wraz z odsetkami i kosztami ubocznymi w terminie 30 dni. Pozwany zaprzeczył także, aby otrzymał pisma z dnia 30 października 2017 roku oraz 24 listopada 2017 roku – wezwania do zapłaty. Powódka nie wykazała także, aby podpisany pod wypowiedzeniem M. S. posiadał umocowanie do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu. Pozwany w 2017 i 2018 roku nie zamieszkiwał pod adresem ul. (...) w G.. Pozwany nie otrzymał Regulaminu udzielania pożyczek i kredytów (...).

(pismo z dnia 10.02.2021r. – k. 138-142)

W piśmie z dnia 29 czerwca 2021 roku pozwany zakwestionował wysokość roszczenia, podnosząc, że powódka nie wykazała, w jaki sposób wyliczyła kwotę dochodzonego roszczenia w wysokości 16.768,72 zł.

(pismo z dnia 29.06.2021r. – k. 222-225)

Pismem z dnia 20 lipca 2021 roku powódka, z uwagi na wpłaty dokonane przez pozwanego po wytoczeniu powództwa, ograniczyła powództwo, wnosząc o zasądzenie:

- kwoty 6.914,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 9 maja 2018 roku do dnia 12 października 2020 roku naliczanymi od kwoty 34.573,89 zł, od dnia 13 października 2020 roku do dnia zapłaty naliczanymi od kwoty 6.914,78 zł,
- kwoty skapitalizowanej w wysokości 2.318,69 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 9 maja 2018 roku do dnia zapłaty,

ewentualnie:

- kwoty 6.914,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 15 września 2020 roku do dnia 12 października 2020 roku naliczanymi od kwoty 34.573,89 zł, od dnia 13 października 2020 roku do dnia zapłaty naliczanymi od kwoty 6.914,78 zł,
- kwoty skapitalizowanej w wysokości 9.171,92 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 15 września 2020 roku do dnia zapłaty,

a także zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu.

W piśmie pozwana powołała się na szereg wpłat pozwanego dokonanych po wniesieniu powództwa, załączając rozliczenie zadłużenia pozwanego w dwóch wariantach – skutecznego wypowiedzenia umowy oraz nieskutecznego i zakończenia obowiązywania umowy z upływem okresu, na jaki umowa została zawarta.

(pismo powódki z dnia 20.07.2021r. – k. 227-229, rozliczenia – k. 230-235v.)

Pozwany zaprzeczył, aby rozliczenia powódki były rzetelne i wiarygodne. Powódka dokonała dowolnych zaliczeń na poczet poszczególnych świadczeń, które nie były objęte umową pożyczki.

(pismo z dnia 16.11.2021r. – k. 245-246)

Pozwany zobowiązany do ustosunkowania się do treści wyliczeń ostatecznego żądania pozwu zawartych w załącznikach do pisma powódki z dnia 20 lipca 2021 roku – pod rygorem uznania, że pozwany nie kwestionuje przedstawionych wyliczeń - nie odpowiedział na zobowiązanie.

(zobowiązanie z dnia 07.02.2022r. – k. 259 wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 261)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 13 października 2015 roku, na podstawie wniosku z dnia poprzedniego, powódka Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. w G. zawarła z pozwanym K. Bankiem umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) nr (...) na warunkach określonych w umowie i Regulaminie stanowiącym załącznik nr 1 do umowy. Umowa została zawarta na okres od dnia 13 października 2015 roku do dnia 15 września 2020 roku (pkt 4). W umowie wskazano, że całkowita kwota kredytu wynosi 52.000,00 zł (pkt 5). Pożyczka oprocentowana była według zmiennej stopy procentowej wynoszącej wówczas 9,50 % w skali roku (pkt 7). Rzeczywista roczna stopa oprocentowania została obliczona na 31,32 %, a całkowita kwota do zapłaty w dniu zawarcia umowy wyniosła 81.824,39 zł (pkt 12). Szacunkowa wartość odsetek wyniosła 13.338,11 zł (pkt 18). Szacunkowy całkowity koszt pożyczki wyliczono na 29.824,39 zł (pkt 17). W związku z zawarciem umowy pozwany zobowiązany był do uiszczenia kosztów: 40,00 zł opłaty przygotowawczej, 7.280,00 zł prowizji, 4.993,80 zł składki z tytułu umowy grupowego ubezpieczenia ATUT, a także 4.172,48 zł w związku z poręczeniem udzielonym przez Fundację Fundusz (...) w G. do wysokości 80 % niespłaconego kapitału (pkt 19, 24 umowy oraz § 1 umowy poręczenia) Pożyczka miała być wypłacona w całości na wskazany w umowie numer rachunku bankowego (pkt 6).

Pożyczkobiorca zobowiązany był do spłaty pożyczki wraz należnymi odsetkami do dnia 15 września 2020 roku. Spłata pożyczki miała następować w ratach miesięcznych płatnych bez wezwania w terminach i kwotach wskazanych w harmonogramie spłat pożyczki, który stanowił załącznik nr 2 do umowy (pkt 13).

Wpłaty dokonywane przez pożyczkobiorcę zaliczane były w pierwszej kolejności na poczet: (a) opłat z tytułu zwrotu kosztów ubezpieczenia, (b) kosztów windykacji, w tym opłat za upomnienia i wezwania do zapłaty, (c) pozostałych prowizji i opłat, (d) odsetek od kapitału przeterminowanego, a od dnia wytoczenia powództwa o zapłatę wierzytelności Kasy z tytułu umowy, odsetek jak od całości należności przeterminowanej, (e) wymagalnych odsetek za okresy obrachunkowe, (f) kapitału przeterminowanego, (g) odsetek naliczonych do dnia wpłaty, (h) kapitału (pkt 15).

Zgodnie z pkt 22 umowy w przypadku powstania zaległości w spłacie pożyczki, pożyczkobiorca zobowiązał się do uiszczenia na rzecz Kasy opłat za czynności windykacyjne określonych w Tabeli, które na dzień zawarcia umowy wynosiły: (a) monit SMS 1,50 zł. (b) monit telefoniczny 9,90 zł, (c) wezwanie pożyczkobiorcy do zapłaty 35,00 zł, (d) zawiadomienie poręczyciela o przeterminowaniu 35,00 zł, (d) opłata za czynności windykacji terenowej (wizyta terenowa) 150,00 zł.

W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu stawała się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub w części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia pobierane były odsetki według stopy procentowej zadłużenia przeterminowanego. Powódce przysługiwało prawo do wypowiedzenia umowy pożyczki w trybie i na warunkach o jakich mowa w pkt 29 umowy. Po upływie terminu wypowiedzenia umowa ulegała rozwiązaniu, co oznacza postawienie pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności i konieczność spłaty całości zadłużenia w terminie określonym przez powódkę (pkt 23).

Roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wynosiła czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, na dzień zawarcia umowy wynosiła 10,00 % (pkt 21).

Powódka zastrzegła sobie prawo do wypowiedzenia umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia po upływie okresu wypowiedzenia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki, nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy (pkt 29).

Na dzień zawarcia umowy rata pożyczki wynosiła 1.107,43 zł.

Pozwany oświadczył, że otrzymał m.in. Regulamin (załącznik nr 1), harmonogram spłaty (załącznik nr 2), Tabelę prowizji i opłat dla pożyczek i kredytów (załącznik nr 3), wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy (załącznik nr 4) oraz wzór dyspozycji spłaty pożyczki (załącznik nr 5).

We wniosku kredytowym pozwany wskazał adres do korespondencji: ul. (...), (...)-(...) G..

Pozwany otrzymał kwotę pożyczki.

(dowód: umowa pożyczki – k. 40-42, Regulamin – k. 43-45v., Tabela prowizji i opłat – k. 46-46v., harmonogram spłaty – k. 47-47v., umowa o udzielenie poręczenia nr (...) – k. 134-136, tożsame – k. 149-150, wnioski o przyznanie pożyczki – k. 184-186v. wraz z załącznikami – k. 187-188, dyspozycja wypłaty przelewem – k. 214, potwierdzenie otrzymania kwoty pożyczki – k. 254)

Pismem z dnia 30 października 2017 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty przeterminowanego zadłużenia, wynoszącego na dzień sporządzenia pisma 1.150,27 zł, na co składały się kwoty: 837,47 zł zaległego kapitału, 269,96 zł odsetek umownych, 3,44 zł odsetek karnych, 39,40 zł kosztów windykacji. Pismo skierowano na adres: ul. (...), (...)-(...) G.. Wezwanie to podpisał pełnomocnik zarządu powódki – M. S..

(dowód: pismo z dnia 30.10.2017r. – k. 50 wraz z potwierdzeniem nadania – k. 51-51v.)

Pismem z dnia 24 listopada 2017 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty przeterminowanego zadłużenia, wynoszącego na dzień sporządzenia pisma 2.306,38 zł, na co składały się kwoty: 1.672,70 zł zaległego kapitału, 542,16 zł odsetek umownych, 11,24 zł odsetek karnych, 80,28 zł kosztów windykacji. Pismo skierowano na adres: ul. (...), (...)-(...) G.. Wezwanie to podpisał pełnomocnik zarządu powódki – M. S..

(dowód: pismo z dnia 24.11.2017r. – k. 52 wraz z potwierdzeniem nadania – k. 53-53v.)

Pismem z dnia 19 lutego 2018 roku powódka wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki stawiając niespłaconą część pożyczki wraz z należnymi odsetkami w stan natychmiastowej wykonalności z upływem 30 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia z uwagi na powstanie zadłużenia, wynoszącego na dzień wypowiedzenia 5.786,59 zł, na co składały się kwoty: 4.227,74 zaległego kapitału, 1.309,14 zł odsetek umownych, 75,57 zł odsetek karnych oraz 173,87 zł kosztów windykacji. Oświadczenie to podpisał pełnomocnik zarządu powódki – M. S.. Wypowiedzenie skierowano na adres: ul. (...), (...)-(...) G.. Przesyłka powróciła jako niepodjęta w terminie.

(dowód: wypowiedzenie – k. 48, niepodjęta przesyłka – k. 49-49v.)

M. S. na mocy pełnomocnictwa z dnia 1 października 2015 roku umocowany był do wypowiadania umów pożyczek. Pełnomocnictwo udzielone zostało przez T. M. umocowanego przez dwóch członków zarządu powódki m.in. do wypowiadania umów pożyczek oraz udzielania dalszych pełnomocnictw w tym zakresie.

(dowód: pełnomocnictwa – k. 215, k. 216)

Na dzień zamknięcia rozprawy po uwzględnieniu wpłat pozwanego oraz kwoty wpłaconej z tytułu poręczenia udzielonego przez Fundację Fundusz (...) w G. zadłużenie pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy wynosiło 9.233,47 zł, na co składały się kwoty: 6.914,78 zł zaległego kapitału oraz 2.318,69 zł skapitalizowanej kwoty od dnia 9.05.2018r.

(dowód: zestawienie operacji – k. 54-71, k. 189-207, niekwestionowane rozliczenie – k. 230-234)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został przez Sąd w całości ustalony na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych, przedłożonych przez stronę powodową. Oceniając wiarygodność przedłożonego materiału dowodowego Sąd nie dopatrzył się żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej powołanych powyżej dokumentów. Przede wszystkim należało wskazać, że złożone przez powódkę odpisy dokumentów w znacznej mierze zostały prawidłowo poświadczane za zgodność z oryginałem przez występującego w niniejszej sprawie kwalifikowanego pełnomocnika powódki będącego adwokatem, zaś jak stanowi przepis art. 129 § 3 k.p.c. zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter dokumentu urzędowego. Oznacza to, że poświadczenie stanowi dowód, że odpis dokumentu jest zgodny z oryginałem, a ponadto, że samo poświadczenie jest prawdziwe. W toku niniejszego postępowania strona pozwana nie wykazała, aby poświadczenia dokumentów były nieprawdziwe ani też że odpisy nie są zgodne z oryginałami dokumentów. W tym stanie rzeczy brak było jakichkolwiek podstaw, aby dokumentom złożonym przez stronę powodową odmówić waloru wiarygodności i mocy dowodowej. Co się zaś tyczy wydruków z systemów informatycznych powódki oraz kilku niepoświadczonych za zgodność z oryginałem dokumentów, zgodnie z art. 308 k.p.c. dowody z innych dokumentów niż wymienione w art. 243¹ k.p.c., w szczególności zawierających zapis obrazu, dźwięku albo obrazu i dźwięku, sąd przeprowadza, stosując odpowiednio przepisy o dowodzie z oględzin oraz o dowodzie z dokumentów. Wydruki komputerowe stanowią inny środek dowodowy w rozumieniu art. 308 i 309 k.p.c. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że ten środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego

o określonej treści w chwili dokonywania wydruku, te zaś zapisy pojawiły się w systemie na podstawie danych zaoferowanych przez powódkę. Strona pozwana nie zdołała zakwestionować ich prawdziwości, w szczególności faktu dokonywania konkretnych operacji na rachunku pozwanego. W tej sytuacji Sąd ocenia te dowody w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Pozwany nie zarzucił, aby jakkolwiek z zaoferowanych przez pozwaną dowodów był niekompletny, nieczytelny, sfałszowany, spreparowany, w szczególności sporządzony z nieistniejących lub przerobionych dokumentów (np. jako kompilacja lub zbitka kilku dokumentów). Wreszcie pozwany nie zaprzeczył, aby podpisał umowę kredytową oraz dokonał spłat w wyższym wymiarze niż wynikało to z dokumentów księgowych powódki. Z tego powodu Sąd uznał wszystkie przedłożone przez powódkę dokumenty, ich kopie oraz wydruki za wiarygodne i przedstawiające pełny obraz stosunku prawnego pomiędzy stronami, w szczególności zawarcia umowy i jej wykonywania przez każdą ze stron.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka M. Bank oraz pozwanego, którymi to dowodami pozwany zamierzał wykazać fakt zamieszkiwania w 2017 i 2018 roku pod innym adresem niż ul. (...) w G.. Okoliczności te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, albowiem we wniosku o pożyczkę złożonym w 2017 roku pozwany wskazał ten adres jako adres do korespondencji i na ten adres powódka kierowała do niego korespondencję. Z kolei pozwany nie podnosił nawet, aby kiedykolwiek informował powódkę o zmianie adresu do korespondencji. Za nieprzydatny dla rozstrzygnięcia należało także uznać dowód z opinii biegłego, albowiem strona pozwana ostatecznie nie kwestionowała wyliczeń powódki zawartych w piśmie z dnia 20 lipca 2021 roku.

Przechodząc do oceny zgłoszonego powództwa, wskazać należało, iż w niniejszej sprawie powódka domagała się od pozwanego ostatecznie zapłaty kwoty 9.233,47 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, co uwzględniało częściowe zaspokojenie roszczenia w toku procesu, wskazując, iż pozwany zobowiązany jest do zwrotu pożyczki udzielonej dnia 13 października 2017 roku.

W tym stanie rzeczy podstawę prawną roszczenia powódki stanowił przepis art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Wykazując swoje roszczenie powódka przedstawiła szereg dokumentów przedstawiających stosunek prawny istniejący pomiędzy stronami, a wynikający z umowy pożyczki konsumenckiej nr (...) z dnia 13 października 2015 roku. Z załączonej do akt niniejszej sprawy umowy pożyczki, jednoznacznie wynikało, że pożyczkodawcą była Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G.. Nie ulegało również wątpliwości, co wynika z zestawienia operacji na rachunku pozwanego, dyspozycji przelewu oraz potwierdzenia otrzymania kwoty pożyczki, że kwota ta została przelana na rachunek pozwanego. Gdyby było inaczej zachowanie pozwanego po podpisaniu umowy i nie otrzymaniu kwoty pożyczki, a polegające na częściowej spłacie pożyczki należałoby uznać za co najmniej nietypowe.

Pozwany kwestionował doręczeniu mu regulaminu pożyczki, jednak zarzut ten okazał się chybiony wobec zawartego w umowie oświadczenia o otrzymaniu m.in. tego dokumentu.

Pozwany kwestionowała także umocowanie osoby, która w imieniu powódki złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, jednakże i ten zarzuty okazał się chybiony. Podpisujący wypowiedzenie umowy M. S. na mocy pełnomocnictwa z dnia 1 października 2015 roku umocowany był do wypowiadania umów pożyczek. Pełnomocnictwo udzielone zostało przez T. M. umocowanego przez dwóch członków zarządu powódki m.in. do wypowiadania umów pożyczek oraz udzielania dalszych pełnomocnictw w tym zakresie, co wynika wprost ze złożonych do akt sprawy pełnomocnictw. P. wskazać jedynie należało, że M. S. podpisywał także wezwania do zapłaty, do czego niewątpliwie również był umocowany, jeśli umocowany był do dokonania czynności dalej idącej w swoich skutkach prawnych, jaką jest wypowiedzenie. Niezależnie od powyższego Sąd podziela pogląd, że osoba, która złożyła podpis na wypowiedzeniu umowy była prawidłowo umocowana, bowiem każdego pracownika biura handlowego kontaktującego się z klientem (poprzez korespondencję pisemną wysłaną na adres klienta w tradycyjnej formie uznać należy za umocowanego do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z klientami takiego biura,

chyba, że z okoliczności towarzyszących wymienionym kontaktom wynika jednoznacznie, że określony pracownik biura handlowego nie może dokonywać tych czynności (tak: P. Bielski, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 05.12.2003r., w sprawie IV CK 286/2002, Rejent 2009/3/116-127).

Powódka wykazała także, że skutecznie doręczyła pozwanemu wezwania do zapłaty przed wypowiedzeniem z pouczeniem o możliwości restrukturyzacji pożyczki, a także samo wypowiedzenie. Skierowane zostało bowiem na adres pozwanego do korespondencji wskazany we wniosku o udzielenie pożyczki. Jednocześnie pozwany nie podnosił nawet, aby kiedykolwiek informował powódkę o zmianie adresu do korespondencji.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 8 września 2016 roku w sprawie o sygn. akt II CSK 750/16 (LEX nr 2182659): „Przepis art. 61 § 1 k.c. określa chwilę skutecznego złożenia oświadczenia woli składanego innej osobie. Następuje to, jak tylko dotrze ono do tej osoby, w taki sposób, że mogła się z nim zapoznać. Jeżeli treść oświadczenia woli składanego innej osobie zawarta jest w piśmie przesyłanym pocztą, a przesyłka - wobec niemożności doręczenia - zostanie pozostawiona w urzędzie pocztowym z powiadomieniem o tym adresata, dojście oświadczenia do wiadomości tej osoby, w rozumieniu art. 61 § 1 k.c., następuje z chwilą doręczenia pisma w dniu, przyjętym analogicznie do doręczania pisma sądowego, w trybie art. 139 § 1 k.p.c. Zasadniczym celem doręczenia jest to, aby odbiorca faktycznie pismo otrzymał i zapoznał się z jego treścią. Chodzi zatem o to, żeby adresat odebrał korespondencję z urzędu pocztowego w wyznaczonym czasie, co pozwala mu na realne zapoznanie się z treścią oświadczenia. Dopuszczona została możliwość zastosowania do składania i przyjmowania oświadczeń woli w sferze prawa materialnego tzw. doręczeń zastępczych, w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego. Ustawodawca przyjął kwalifikowaną teorię doręczenia, odnoszącą się do konieczności ustalenia możliwości zapoznania się adresata z oświadczeniem w zwykłym toku rzeczy. Oznacza to, że jeśli nadawca oświadczenia doręcza pismo w miejsce, które stanowi miejsce zamieszkania odbiorcy albo miejsce jego stałej aktywności, za decydujący dla uznania go za doręczone uważana jest chwila dostarczenia pisma w to miejsce. Domniemywa się skuteczność doręczenia”.

Pozwany nie podjął kierowanej do niego korespondencji, tj. z pewnością jednego z wezwań do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy kierowanych na wskazany przez niego adres do korespondencji (brak informacji o skutku doręczenia jednego z wezwań do zapłaty, albowiem złożono jedynie potwierdzenie jego nadania). Po dwukrotnym awizowaniu przesyłek pozostały zwrócone i należało je uznać za skutecznie doręczone, albowiem pozwany miał możliwość zapoznania się z ich treścią.

Kolejny podniesiony przez pozwanego zarzut dotyczył niewymagalności roszczenia, co wiązało się ze skutecznością wypowiedzenia. Zważyć należało, iż zgodnie z treścią pkt 29 umowy powódka miała prawo do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia i postawienia po upływie okresu wypowiedzenia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki, nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy.

W świetle złożonych do akt niniejszej sprawy dokumentów nie ulegało wątpliwości, że pozwany nie spłacał terminowo rat pożyczki, co stanowiło naruszenie warunków umowy. Z załączonych dokumentów wynikało, że w chwili wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy zadłużenie pozwanego było wyższe od równowartości pełnych rat za dwa okresy płatności.

Niewątpliwie powódka wyczerpała procedurę wypowiedzenia umowy pożyczki, o której mowa w semidyspozytywnej regulacji art. 75c prawa bankowego, poprzedzając wypowiedzenie umowy wezwaniem do zapłaty z określeniem 14-dniowego terminu na spłatę powstałych zaległości przekraczających dwa pełne okresy płatności. W szczególności w każdym z wezwań zawarto pouczenie o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Wypowiedzenie umowy nie było dokonane w sposób nagły i zaskakujący dla pożyczkobiorcy. Było dokonane po wyczerpaniu środków mniej dolegliwych, czyli odpowiednich wezwań. Powódka przed wypowiedzeniem umowy

wezwała pozwanego do uregulowania przeterminowanej należności, zaś wskazanie w oświadczeniu o wypowiedzeniu możliwości spłaty zadłużenia i powrotu do pierwotnego planu spłaty co w żadnym razie nie czyniło wypowiedzenia warunkowym. Kierując się dyrektywami wykładni, o których mowa w art. 65 k.c. uznać należało, że w wypowiedzeniu nie zawarto dodatkowego warunku wypowiedzenia umowy, a szansę dla pozwanego na spłatę zobowiązania. Omawiane zastrzeżenie zostało uczynione przez stronę powodową na korzyść pozwanego. Dawało to bowiem pozwanemu możliwość doprowadzenia do kontynuacji stosunku kredytowego, co w przypadku wypowiedzenia bez tego zastrzeżenia/warunku nie byłoby możliwe. Z tego samego względu oświadczenie powódki nie stwarzało jakiegokolwiek niepewności w sytuacji prawnej strony pozwanej. Tym samym w niniejszej sprawie brak podstaw, by zastrzeżenie takiego warunku przy oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy uznać za niedopuszczalne jako stojące w sprzeczności z istotą czynności prawnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 27.11.2019 r., I ACa 543/19, LEX nr 3030042).

Niezależnie od powyższego należało zwrócić na uwagę, że ewentualne uznanie wypowiedzenia umowy za nieskuteczne byłoby dla pozwanego mniej korzystne pod względem fiskalnym. Zważyć bowiem należało, że umowa zawarta została do dnia 15 września 2020 roku, a więc upływała przed dniem wyrokowania. Biorąc pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, tj. dnia 12 kwietnia 2022 roku (art. 316 § 1 k.p.c.) nieskuteczne wypowiedzenie nie miało znaczenia dla samego faktu wymagalności roszczenia, ale dla jego wysokości. W razie uznania wypowiedzenia za nieskuteczne materializowało się roszczenie ewentualne powódki, w którym uprawniona była do domagania się zapłaty tej samej kwoty niespłaconego kapitału, ale także znacznie wyższych należności ubocznych, w szczególności odsetek umownych za okres od dnia upływu okresu wypowiedzenia umowy do upływu okresu, na który umowa została zawarta oraz kosztów związanych z nieterminową spłatą należności oraz odsetek za opóźnienie od tej części raty kapitałowo-odsetkowej (oceny tej nie zmieniało nawet przesunięcie w czasie obowiązku zapłaty części wymagalnego kapitału na comiesięczne okresy płatności), co wynikało wprost z wariantowych obliczeń powódki.

W toku procesu pozwany ogólnikowo kwestionował wysokość roszczenia. Nie podniósł jednak zarzutu, iż pożyczkę spłacał w wyższej wysokości niż wynikało to z dokumentów złożonych przez powódkę. Tym niemniej wysokość zadłużenia, w tym wysokość zaległego kapitału oraz odsetek, a także wielkość dokonanych przez pozwanego wpłat, a także wpłaty dokonanej przez poręczyciela została w sposób wystarczający udowodniona przez powódkę poprzez przedłożenie dokumentów prywatnych w postaci zestawień operacji na rachunku pozwanego. Wiarygodności tych dokumentów pozwany nie zaprzeczył, a ogólne kwestionowanie wysokości i wymagalności zadłużenia, bez wskazania konkretnych zarzutów, nie mogło odnieść skutku. Z dokumentów tych wynika jednoznacznie wysokość zadłużenia pozwanego i jego wymagalność, zatem brak jest podstaw do przyjęcia tezy, aby dokumenty te stwierdzały nieprawdę – zarzutu takiego nie podnosił pozwany, także i Sąd nie znalazł powodu, aby dokumenty te kwestionować. Tym samym przyjąć należało, że powódka wykazała dokumentami prywatnymi, że przysługuje jej wskazana w rozliczeniu (vide: k. 230-234) wierzytelność wobec pozwanego o określonym terminie wymagalności. Zdaniem Sądu wyliczenie to jest prawidłowe i nie zawiera błędów rachunkowych lub merytorycznych, w szczególności, aby nie uwzględniało dokonanych wpłat, ewentualnie aby wpłaty zaliczane były w innej kolejności niż wskazana w punkcie 22 umowy. Co więcej pozwany występujący w sprawie z fachowym pełnomocnikiem w osobie radcy prawnego nie zareagował na zobowiązanie do ustosunkowania się do wyliczeń ostatecznego żądania pozwu zawartych w załącznikach do pisma procesowego powódki z dnia 20 lipca 2021 roku, które doręczono - pod rygorem uznania, że pozwany nie kwestionuje tych wyliczeń.

Reasumując, wskazać należało, iż powódka wykazała dochodzone roszczenie co do zasady jak i do wysokości, w związku z czym, na mocy art. 720 k.c. a także w zakresie skapitalizowanych odsetek na podstawie art. 481 § 1 k.c. oraz art. 482 k.c., należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 9.233,47 zł. Ponadto, na mocy art. 481 § 1 k.c. od powyższej kwoty Sąd zasądził odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, od kwoty 34.573,89 zł od dnia 9 maja 2018 roku do dnia 12 października 2020 roku (a więc za okres od wytoczenia powództwa do zapłaty części roszczenia przez poręczyciela), od kwoty 2.318,69 zł od dnia 9 maja 2018 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 6.914,78 zł od dnia 13 października 2020 roku do dnia zapłaty uwzględniając wpłaty dokonane przez pozwanego w toku procesu. Stosownie do treści art. 481 § 2¹ oraz 481 § 2² k.c. wysokość odsetek

nie mogła przekraczać odsetek maksymalnych. Powyższe uwzględnia sprostowanie wyroku w zakresie należności odsetkowej.

W pozostałym zakresie na podstawie art. 355 k.p.c. umorzono postępowanie na skutek cofnięcia pozwu przez powódkę. Zdaniem Sądu cofnięcie pozwu było dopuszczalne w rozumieniu przepisu art. 203 § 4 k.p.c. i nie wymagało zgody pozwanego, ponieważ połączone było ze zrzeczeniem się roszczenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.) i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, zasądził od pozwanego całość poniesionych przez powódkę kosztów procesu, na co składały się: opłata od pozwu (462,00 zł), opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa (17,00 zł) oraz wynagrodzenie kwalifikowanego pełnomocnika w stawce minimalnej (3.600,00 zł) – łącznie 4.079,00 zł. Pozwanego należało uznać za przegrywającego również w części cofniętego powództwa, albowiem cofnięcie nastąpiło na skutek zapłaty w toku procesu. Bez znaczenia pozostawało, że znaczną część zaległego kapitału, bo w 80 %, zaspokoił poręczyciel, albowiem w tym zakresie poręczyciel był solidarnie zobowiązany jako współdłużnik (art. 881 k.c.). Z kolei powódka miała wybór co do osoby/podmiotu pozwanego w zakresie wynikającym z umowy poręczenia.